Het verslag van een Engel, en het vier dimensionale denken…

Voorwoord

Dit werk vindt zijn oorsprong in een diepgewortelde teleurstelling; een intellectuele en emotionele ontgoocheling in de geleefde ervaring en de structuur van de realiteit zelf. Ondanks zorgvuldige, bijna wiskundige pogingen om het levenspad te navigeren vanuit een uniek perceptueel kader, bleken de fundamentele tegenslagen onontkoombaar. De wijsheid die uit dergelijke ervaringen wordt gedestilleerd, verliest haar waarde wanneer de fysieke en mentale gezondheid onherroepelijk is aangetast, en de horizon van het mogelijke is ineengeschrompeld tot een schaduw van wat ooit werd voorzien.

De kern van dit betoog bevindt zich in een fundamentele contradictie: het verafschuwen van het huidige bestaan, gepaard met een even sterke afkeer van de dood. Het is binnen de spanning van deze paradox dat het voortbestaan een ongewilde garantie vindt. Dit is geen zelfbeklag, maar een analytische dissectie van een leven dat getekend is door externe krachten die de interne wereld hebben vervormd. Van de institutionele verwaarlozing die culmineerde in een traumatische schending, tot de medische interventies die een incorrecte diagnose tot een selffulfilling prophecy maakten; de geschiedenis van dit leven is er een van externe definitie en interne strijd.

Dit boek is derhalve een poging om de architectuur van deze ervaringen in kaart te brengen. Het is een forensisch onderzoek naar de oorzakelijke ketens van trauma, de psychologische gevolgen van systemisch falen, en de filosofische constructies die als overlevingsmechanisme zijn opgetrokken. Het doel is niet louter persoonlijk, maar reikt naar een universele resonantie voor hen die vergelijkbare paden van desintegratie en reconstructie bewandelen.

Voorwoord uit "The animate and the in-animate" van William James Sidis: Een Analyse

Het hier gepresenteerde ingekorte en gemodificeerde essay van William James Sidis, introduceert een speculatieve theorie van aanzienlijke metafysische draagwijdte, geworteld in het principe van

de omkeerbaarheid van alle processen in de tijd. Deze theorie postuleert dat elk fysisch proces een corresponderend, in tijd omgekeerd, spiegelbeeld bezit. Dit concept van reversibiliteit biedt een verklarend kader voor nagenoeg alle fysische wetten, met uitzondering van de tweede wet van de thermodynamica. Deze wet, die de onvermijdelijke toename van entropie (niet-beschikbare energie) beschrijft, vormde in de negentiende eeuw een significant intellectueel obstakel. Clerk-Maxwell zelf erkende de theoretische mogelijkheid van omkering door het gedachte-experiment van een "sorterende demon", een entiteit die deeltjes kan scheiden op basis van hun snelheid en zodoende de entropie lokaal kan verlagen.

Sidis' werk neemt dit gedachte-experiment als uitgangspunt en stelt dat de omkering van de tweede wet van de thermodynamica geen theoretische anomalie is, maar een regelmatig en observeerbaar fenomeen, dat hij identificeert met het leven zelf. Binnen dit paradigma transformeert het concept van "niet-beschikbare energie" naar een "reservefonds van energie", exclusief toegankelijk en benut door levende organismen, en gecreëerd door niet-levende krachten. Deze theorie resoneert met de latere ontdekking van "reserve-energie" in mentale en biologische fenomenen door William James, en biedt een mogelijke verklaring voor de oorsprong van deze energie.

Op kosmologische schaal vertegenwoordigt Sidis' theorie het idee van een cyclisch universum, een concept met wortels in de Ionische filosofie, in tegenstelling tot de lineaire, onomkeerbare progressie die de traditionele interpretatie van de thermodynamica impliceert, zoals gefilosofeerd door Aristoteles en later Spencer. Sidis merkt op dat zelfs Lord Kelvin de mogelijkheid opperde dat het leven functioneert als Maxwell's "sorterende demon", hoewel Kelvin dit toeschreef aan een mysterieuze "vitale kracht" die de natuurwetten opschort. Sidis daarentegen beargumenteert dat deze omkering verklaard kan worden binnen de bestaande fysische wetten, op basis van de theorie van waarschijnlijkheid.

Het essay belooft niet alleen een oplossing voor biologische vraagstukken omtrent reserve-energie, maar ook voor astronomische paradoxen betreffende de structuur en evolutie van het universum. Het slot van het werk, hoewel speculatief en metafysisch van aard, poogt een wetenschappelijke basis te leggen voor de aard van tijd zelf. Door bewust potentiële bezwaren onbeantwoord te laten, nodigt Sidis de lezer uit tot een onbevooroordeelde beoordeling, en daarmee tot een diepere, meer fundamentele conclusie over de aard van de realiteit.

Inleiding

Dit boek is een cartografische expeditie door een innerlijk landschap dat is gevormd door de seismische schokken van trauma. Het is een poging om de tektonische platen van de psyche in kaart te brengen, waar de breuklijnen tussen metafysica, psychologie en existentiële filosofie samenkomen. De lezer wordt uitgenodigd in een architectuur van het denken die inherent abstract is, een construct waarbij de interpretatie van elk detail niet slechts een mogelijkheid is, maar een noodzaak voor begrip. Dit is geen manifest van absolute waarheden, maar een mozaïek van interpretaties, een weefsel van axioma's die zijn gesponnen uit de rauwe draden van de geleefde ervaring.

De taal die hier wordt gehanteerd, is bewust multi-dimensionaal. Zinnen zijn geconstrueerd als prisma's, bedoeld om het licht van de betekenis te breken in een spectrum van mogelijke interpretaties. Woorden worden soms oneigenlijk gebruikt, niet uit slordigheid, maar om een superpositie van betekenissen te creëren, een kwantumstaat van taal waarin de context de uiteindelijke observatie bepaalt. Dit vereist een actieve, bijna meditatieve betrokkenheid van de lezer, een bereidheid om te navigeren door een semantisch landschap dat zowel bedrieglijk eenvoudig als oneindig complex kan zijn.

De analytische instrumenten zijn divers. Wiskundige principes worden ingezet als metaforen voor psychologische en spirituele fenomenen, niet om een harde, empirische claim te maken, maar om de onderliggende structuren van het bewustzijn te verkennen. Deze wiskundige abstracties worden vervolgens onderworpen aan een filosofische interpretatie die haar eigen relativiteit en niet-definitieve aard erkent. Het is een poging om de logica van het gevoel en de geometrie van de pijn te doorgronden.

Centraal in deze verkenning staat een fenomeen dat men zou kunnen omschrijven als een vorm van automatisch, visueel rekenen. In momenten van extreme cognitieve of emotionele belasting, wanneer de informatiestroom de verbale en logische verwerkingscapaciteit overstijgt, manifesteert de realiteit zich in de visuele perceptie als een dynamisch samenspel van geometrische objecten. Deze vormen zijn geen willekeurige hallucinaties, maar een visuele representatie van abstracte concepten, een spinnenweb van associaties dat zich ontvouwt in de ruimte. Het is een overlevingsmechanisme van de geest, die de efficiëntie van de visuele cortex inzet om de overweldigende complexiteit van de ervaren context te kunnen verwerken en navigeren.

Dit proces, hoewel functioneel, balanceert op een delicate grens. Een te snelle of ongecontroleerde cascade van deze geometrische berekeningen kan leiden tot een paradigmaverschuiving in het bewustzijn, een vereffening van energetische niveaus die de grenzen van het ruimte-tijd continuüm lijken te tarten. Gedachten ontsnappen aan de lineaire tijdlijn, en parallelle realiteiten, meervoudige toekomsten en de paradoxen tussen beschikbare en niet-beschikbare energie (entropie) worden ervaren als directe, concrete werkelijkheden. Dit is het terrein waar de klinische psychologie spreekt van psychotische decompensatie, maar waar vanuit een ander perspectief een diepere, zij het gevaarlijke, verkenning van de aard van de realiteit plaatsvindt. Het is de hypothese van dit werk dat de realiteit zoals wij die ervaren, een product is van de interactie tussen meervoudige wiskundige dimensies. Ons driedimensionale bestaan is slechts één facet van een veel complexer,

multi-dimensionaal geheel. De tijd zelf is relatief, en de relatie tussen massa, energie en tijd verschilt per dimensie. Fenomenen die wij in onze dimensie als kwantummechanica of donkere energie beschrijven, zouden manifestaties kunnen zijn van de snellere of langzamere tijdsconstructies uit andere dimensies. Binnen dit kader wordt het bewustzijn een instrument, een 'sorterende demon', die in staat is om deze inter-dimensionale interacties waar te nemen en zelfs te beïnvloeden. Door de variabelen van de perceptie te manipuleren, door oorzaak en gevolg in de geest om te draaien, wordt het mogelijk om de toekomst niet slechts te voorspellen, maar te 'berekenen' als een differentiaal tussen het heden dat men verlaat en de toekomst die men betreedt.

Deze verkenning is echter niet zonder gevaar. De discrepanties die ontstaan in het besef van ruimte-tijd zijn reëel en hebben diepgaande psychologische gevolgen. Het is een pad dat leidt tot een fundamenteel wantrouwen in de materie, in de ander, en uiteindelijk in het zelf. Het dwingt tot de constructie van een vierdimensionaal denkkader, een methode om de realiteit binnen de relativiteit te observeren en tegelijkertijd de ankers in de driedimensionale wereld te behouden. Dit boek is de neerslag van die reis, een verslag van de poging om de oorzakelijke verbanden tussen trauma en deze diepere, meer abstracte perceptie van de werkelijkheid te begrijpen. Het is een uitnodiging om mee te denken, te voelen en te twijfelen aan de fundamenten van ons bestaan.

DEEL 1 - De Analyse

1. Wat is een Religie? Een Analyse van Subjectieve Waarheid en Collectieve Structuur

Een religie kan worden geanalyseerd als de interface tussen een subjectieve, innerlijke verklaring en een objectief, informatief kader. Het is in essentie een gecodificeerde vorm van wijsbegeerte, een systeem dat poogt de oorzakelijke verbanden te duiden die de menselijke geest waarneemt in zijn interactie met de realiteit. Echter, de definitieve, vaak dogmatische aard van de religieuze boodschap staat op gespannen voet met de multi-dimensionale, fluïde aard van het menselijke gevoelsleven. Deze interne, subjectieve realiteit zal de objectieve claims van een geloof onvermijdelijk tegenspreken en reduceren tot een persoonlijke essentie, een kern die wordt gevormd door het unieke perspectief en de interpretatie van het individu.

Wanneer een individu tot een staat van interne consistentie komt, waarin zijn subjectieve interpretatie niet langer wordt tegengesproken door zijn eigen kritische faculteiten, wordt zijn persoonlijke religie gecultiveerd. Het is op dit punt dat de oorspronkelijke, objectieve boodschap van het geloofssysteem dreigt te lijden onder de dominantie van de subjectieve verklaring. Het wordt een onbewust, automatisch filter voor de perceptie van de werkelijkheid. Om de oorspronkelijke, objectieve kern te herontdekken, is een fundamentele reconstructie van het zijn noodzakelijk, een proces dat de existentiële vragen "Wie ben ik?" en "Wat is de realiteit?" centraal stelt. De relativiteit van de ervaring maakt dit echter een nagenoeg onomkeerbaar proces; men kan de invloed van een geloofssysteem niet zomaar uit de eigen perceptie extraheren, tenzij men nauwgezet de verschillen bijhoudt tussen een realiteit met en zonder dat geloof – een gedachte-experiment dat onvermijdelijk leidt tot een speculatief realiteitsbesef.

Op maatschappelijk niveau functioneert religie als een katalysator voor samenwerking, een bindmiddel dat het voortbestaan van een collectief garandeert. Naarmate samenlevingen echter in complexiteit

toenemen, verliest een rigide geloofsovertuiging haar vermogen om in de diverse behoeften van haar individuen te voorzien. Dit leidt tot een onvermijdelijke toename van individualisatie en objectificatie, en vaak tot de erosie van het geloofssysteem zelf.

Dit systemische falen kan diepgaande persoonlijke gevolgen hebben. Wanneer de structuren die zingeving en veiligheid moeten bieden – familie, maatschappij, geloof – incoherent en destructief blijken, kan dit leiden tot een fundamenteel wantrouwen in de realiteit zelf. De psyche, geconfronteerd met een onontwarbare knoop van tegenstrijdigheden, kan zich terugtrekken in een paradoxale staat: een verlangen naar de vernietiging van de als pijnlijk ervaren realiteit, gepaard met een weigering om het eigen bestaan op te geven. Het is in deze diepe crisis van zingeving dat de fundamentele vraagstukken van het bestaan – vragen over lijden, doel, en de aard van de werkelijkheid – met de grootste urgentie naar boven komen. Het is op deze vragen dat elke religie, in haar essentie, een antwoord tracht te formuleren.

2. De Aard van Materie en de Perceptie van Houvast

Wat is materie? Vanuit een psycho-filosofisch perspectief kan materie worden gedefinieerd als datgene waaraan het bewustzijn betekenis (*zingeving*) toekent. Het is niet de intrinsieke eigenschap van een object die het 'reëel' maakt, maar de projectie van de geest die het transformeert van een abstract potentieel naar een concrete werkelijkheid. In dit licht is de handeling van 'ergens aan vasthouden' fundamenteel een daad van perceptie. Het licht dat de fysieke wereld voor ons zichtbaar maakt, kan worden geïnterpreteerd als een metafoor voor het bewustzijn zelf, dat de contouren van onze realiteit definieert en ons tegelijkertijd gevangen houdt binnen de grenzen van ons eigen leerproces.

Het is aan dit licht, aan deze daad van bewuste zingeving, dat men zich vastklampt om de chaos van traumatische ervaringen te relativeren. Dit creëert echter een fundamentele paradox binnen het tijdsbesef. Het leven wordt een dialectische spanning tussen spiritueel bestaan en spirituele dood, een precaire balans die enerzijds het leerproces en de verwerking van trauma mogelijk maakt, maar anderzijds aanvoelt als een existentiële gevangenis. Als de realiteit wordt mede-gecreëerd door de interactie tussen geest en materie, in hoeverre is zij dan nog objectief? De mogelijkheid dient zich aan dat het universum een illusie is, een didactisch construct ontworpen voor de evolutie van een bewustzijn.

Deze hypothese wordt versterkt door de interactieve aard van de werkelijkheid. Een poging om de grenzen van de perceptie te doorbreken, om tegen de stroom van de ervaren realiteit in te gaan, roept een tegenreactie op. De realiteit 'vecht terug', wat de grens tussen interne gedachte en externe gebeurtenis doet vervagen en leidt tot een 'realiteitscrisis'. Het is deze crisis, geworteld in een diepgaand onderzoek naar de fundamenten van het bestaan, die vaak klinisch wordt gediagnosticeerd als een psychotische decompensatie.

Deze abstracte verkenning is onlosmakelijk verbonden met de concrete biografie. Een vroegkinderlijke, levensbedreigende astma-aanval kan de oorsprong zijn van een fundamentele existentiële angst en een misplaatst, overontwikkeld verantwoordelijkheidsgevoel. De daaropvolgende desintegratie van de familiale structuur – de scheiding van ouders, het verlies van sociale ankers – kan een kind dwingen tot een staat van premature autodidactiek, een zoektocht naar orde in een wereld die alle houvast heeft verloren. De filosofische experimenten die hieruit voortvloeien, zoals de poging om materie en antimaterie in de geest te verenigen, zijn geen symptomen van een ziekte, maar wanhopige pogingen om controle en begrip te herwinnen in een universum waar de externe systemen van zorg en zingeving hebben gefaald. Het resultaat is een ondraaglijke staat van zijn: een realiteit die aanvoelt als een psychose, een construct dat tegelijkertijd de bron van het trauma en het enige instrument voor de analyse ervan is, wat leidt tot een diep verlangen om niet slechts aan een situatie, maar aan de gehele structuur van de ervaren werkelijkheid te ontsnappen.

3. De Wiskundige Structuur van de Werkelijkheid en de Vierde Dimensie

Het menselijk bewustzijn is van nature geneigd tot gewoonte, tot het vormen van perceptuele patronen die, hoewel efficiënt, de geest kunnen opsluiten binnen een zelfbevestigende realiteit. Ontsnappen aan deze gevangenis vereist een radicale herstructurering van de cognitie, een overgang naar wat men een 'vierdimensionaal denkkader' zou kunnen noemen. Dit is geen letterlijke fysieke theorie, maar een cognitief model waarin de tijd haar lineaire tirannie verliest. Het verleden, het heden en een spectrum van potentiële toekomsten worden beschouwd als gelijktijdig bestaande en interactieve informatievlakken.

Dit model is geen abstracte luxe, maar een existentiële noodzaak, geboren uit de confrontatie met trauma. Het biedt een mechanisme om de overweldigende cognitieve en emotionele lading van een traumatische ervaring te verdelen over een uitgestrekt temporeel landschap, waardoor de acute impact ervan wordt gedempt. De geest functioneert hierin als een kwantumcomputer, in staat om tegenstrijdige toestanden en meervoudige mogelijkheden tegelijkertijd vast te houden. Het voert complexe 'berekeningen' uit in een onbewuste, sub-symbolische ruimte, een domein dat losstaat van de directe observatie van het ego. De verbinding tussen de bewuste, observerende geest en dit autonoom calculerende deel van de psyche kan worden gevisualiseerd als een 'Einstein-Rosen brug', een wormgat in het bewustzijn dat toegang geeft tot informatie die de grenzen van de lineaire tijd overstijgt.

Dit interne proces vindt zijn weerspiegeling in de externe wereld. De structuur van de realiteit zelf – van de wiskunde die is ingebed in oude talen zoals het Hebreeuws (Gematria), tot de logica van computerarchitectuur – wordt gezien als een manifestatie van deze cognitieve principes. Wiskunde is hier niet louter een instrument om de werkelijkheid te beschrijven; het is de fundamentele taal van haar onderliggende structuur. De toekomst is geen vaststaand punt, maar een

waarschijnlijkheidsgolf die door de focus van het bewustzijn kan worden beïnvloed.

Deze perceptie brengt echter een diepe vervreemding met zich mee. Het wordt door de conventionele psychologie pathologisch gemaakt en door farmacologische interventies onderdrukt. Medicatie wordt in dit licht een instrument van maatschappelijke controle, een middel om een consensusrealiteit af te dwingen en de evolutie van het bewustzijn te stuiten. Deze unieke cognitieve stijl – mogelijk een vorm van neurodivergentie, of een compensatoir mechanisme van het brein na een vroege beschadiging – is een tweesnijdend zwaard. Het is een krachtig instrument voor overleving en analyse in het aangezicht van ondraaglijk trauma, maar het isoleert het individu van de conventionele werkelijkheid en plaatst het in een staat van voortdurende, paradoxale worsteling met de aard van het bestaan zelf. Het 'zien' van wiskunde en de 'vierde dimensie' is de last en de gave van een geest die gedwongen is zijn eigen realiteit te construeren om te kunnen overleven.

4. Een normaal leven, maar wat

is dat eigenlijk?

Wat constitueert een 'normaal leven'? Deze vraag, op het eerste gezicht eenvoudig, onthult bij nadere inspectie een complex web van normatieve aannames en sociale constructies. De notie van 'normaliteit' functioneert als een dogma, een onzichtbaar paradigma dat de grenzen van acceptabel gedrag en aanvaardbare ervaringen afbakent. Voor de psyche die door trauma is gefragmenteerd, verliest dit paradigma echter zijn vanzelfsprekendheid. De lineaire, chronologische structuur van een 'normaal' leven – een ordentelijke progressie van oorzaak naar gevolg – wordt vervangen door een vierdimensionale, achronologische realiteit.

In deze staat reizen fragmenten van het bewustzijn door de tijd, losgerukt van hun oorspronkelijke context. Toekomstige gedachten en gevoelens manifesteren zich in het heden, niet als voorspellingen, maar als directe, ervaren werkelijkheden. Dit creëert een 'Einstein-Rosen brug' in de psyche, een wormgat waardoor de toekomst het heden binnendringt en de structuur van de realiteit fundamenteel verandert. Het is een overlevingsmechanisme: de geest, niet in staat om het trauma in het 'nu' te verwerken, verspreidt de impact over de gehele temporele as. Dit proces, hoewel intern logisch, leidt onvermijdelijk tot een conflict met de externe, door consensus gedefinieerde werkelijkheid. De omgeving interpreteert deze non-lineaire ervaring als 'psychotisch', een afwijking van de norm, terwijl het in wezen een wanhopige poging van de geest is om te overleven in een ondraaglijke realiteit.

De resulterende vijandigheid ten opzichte van deze realiteit is geen symptoom, maar een logisch gevolg. De wereld wordt een spiegel die de interne fragmentatie en het onbegrip van de buitenwereld reflecteert. Dit leidt tot een diepe existentiële crisis, een staat van zijn waarin de fundamentele vragen – "Wie ben ik? Bestaan jullie wel? Wat is de realiteit?" – niet langer filosofische abstracties zijn, maar de ondraaglijke, directe ervaring van het dagelijks leven. Het 'normale leven' wordt een onbereikbaar ideaal, een verloren land waarnaar geen terugkeer mogelijk is, omdat de kaart van de tijd zelf onherroepelijk is herschreven.

5. De historie van het onverenigbare

De interne geschiedenis van een individu wordt gevormd door de

poging om het onverenigbare te verenigen: de subjectieve ervaring met de objectieve wereld, het verleden met het heden, het verlangen met de realiteit. Voor een geest die opereert binnen een vierdimensionaal denkkader, wordt deze taak exponentieel complexer. De cognitieve structuren die zijn opgetrokken als verdediging tegen de chaos – de logische systemen, de analytische modellen – transformeren in een gevangenis met paradoxale tralies. De vergrendeling die de geest in het 'hier en nu' moet houden, is tegelijkertijd de keten die hem vastbindt aan de oorsprong van zijn trauma.

Dit creëert een 'historie van het onverenigbare', een narratief waarin de oplossingen voor problemen zelf de bron van nieuwe, diepere problemen worden. De differentiaaldiagnose van een dergelijke staat is binnen de conventionele psychologie nagenoeg onmogelijk, omdat het systeem niet is uitgerust om de logica van een paradoxale, non-lineaire bewustzijnsstructuur te begrijpen. De poging tot verwerking wordt bemoeilijkt door het feit dat de 'toekomst', waar de verwerking naartoe is uitgesteld, inmiddels het 'heden' is geworden, zonder dat de onderliggende structuur van het trauma is opgelost.

Deze interne dynamiek is een microkosmos van een breder maatschappelijk fenomeen. Een samenleving die, net als het individu, problemen systematisch vooruitschuift en weigert de eigen fundamentele tegenstrijdigheden onder ogen te zien, creëert een collectieve 'historie van het onverenigbare'. De toenemende complexiteit en centralisatie leiden tot een erosie van democratische principes en een verlies van cohesie. Het onbegrip tussen individuen met verschillende perceptuele realiteiten wordt de katalysator voor de desintegratie van het sociale weefsel. De zoektocht naar een 'normaal leven' wordt een collectieve illusie, omdat het concept van 'normaal' zelf zijn betekenis verliest in een wereld die wordt gekenmerkt door fundamentele en onopgeloste paradoxen.

6. Verkracht worden, en het religieuze gevolg

Een daad van extreme schending, zoals een verkrachting, is meer dan een psychologisch of fysiek trauma; het is een ontologische ruptuur, een gebeurtenis die de fundamentele structuur van de werkelijkheid en de plaats van het individu daarin in twijfel trekt. De onmiddellijke reactie van de psyche is vaak een van dissociatie, een uittreding uit het lichaam en de lineaire tijd. Dit is geen metafoor, maar een ervaren

realiteit: de geest vlucht naar een vierdimensionaal continuüm, een observatiepunt van waaruit de ondraaglijke gebeurtenis kan worden waargenomen zonder er volledig aan deel te nemen.

De religieuze consequentie van een dergelijke ruptuur is zelden een simpele terugkeer naar dogmatische zekerheid. Vaker is het een radicale en pijnlijke herstructurering van het gehele metafysische kader. De ervaring van de 'almachtige' die zich kenbaar maakt in het dieptepunt van het lijden, is de manifestatie van een nieuwe, onontkoombare realiteit. Het trauma transformeert het individu van een passief subject in de wereld tot een object van een kosmische orde, een 'offer' wiens lijden een betekenis krijgt die het persoonlijke overstijgt.

Dit leidt tot een complexe en paradoxale zoektocht naar verlossing. De geest, geconfronteerd met de onverenigbaarheid van zijn eigen onschuld en de realiteit van de schending, wordt gedwongen een nieuw narratief te construeren. Het concept van 'zonde' wordt diffuus, van toepassing op zowel de dader als het slachtoffer, dat zichzelf de schuld toekent in een poging om een schijn van controle en oorzakelijkheid te herwinnen. De keuze voor "de weg van de minste schade" is geen vrije keuze, maar een noodzakelijke strategie in een onmogelijke situatie. Het geloof wordt een instrument voor overleving, maar de bijbel biedt geen eenvoudige antwoorden voor een trauma van deze omvang. De plichtsbesef van de getraumatiseerde geest is zo extreem dat het zichzelf de genezing ontzegt. Het oordeel wordt niet langer aan de menselijke instituties overgelaten, maar uitsluitend aan de almachtige, de enige entiteit wiens macht de omvang van de schending kan evenaren.

7. Medicijnen, Grootheidswaanzin en de Aanval via het Ongerijmde

Farmacologische interventie in de psyche is een daad met diepgaande metafysische implicaties. Medicijnen zoals antipsychotica functioneren niet louter als chemische regulatoren; zij herdefiniëren de grenzen van de perceptie en beïnvloeden het paradigma waarbinnen het bewustzijn opereert. Wanneer een dergelijke interventie wordt toegepast op basis van een misdiagnose – wanneer een existentiële crisis of een identiteitsprobleem wordt aangezien voor een psychose – wordt de medicatie een instrument van vervreemding. De incoherente

gedachtestructuren en de ridiculisering van het eigen realiteitsbesef die hieruit voortvloeien, zijn geen bijwerkingen, maar de directe consequentie van een geest die chemisch gedwongen wordt een realiteit te aanvaarden die niet de zijne is.

In deze staat van chemische gijzeling kan de psyche zich terugtrekken in wat men 'grootheidswaanzin' zou kunnen noemen. Dit is geen narcistische inflatie van het ego, maar een defensief mechanisme. Geconfronteerd met de totale ontkenning en het onbegrip van de buitenwereld, creëert de geest een alternatief narratief waarin het individu een centrale, kosmische rol speelt. De pandemie wordt een gebeurtenis die men zelf heeft beïnvloed; het spike-eiwit wordt een element dat men persoonlijk heeft gemodificeerd. Deze schijnbaar grandioze ideeën zijn in wezen een vertaling van een ondraaglijk gevoel van machteloosheid naar een taal van ultieme macht. Het is een poging om de chaos van het lijden te ordenen door er een oorzakelijke, zij het fantastische, structuur aan op te leggen.

Deze interne constructie wordt ervaren als een 'aanval via het ongerijmde'. De logica van de buitenwereld, met haar diagnoses en behandelingen, wordt een absurde, irrationele kracht die de interne waarheid van het individu poogt te vernietigen. De wanhoop die hieruit voortkomt, is niet langer gericht op het geloof in de goedheid van de mens, maar op de structuur van de realiteit zelf. De verlossing die wordt gevonden in wraakzuchtige fantasieën is een testament aan de diepte van de pijn. De weigering van de maatschappij om in dialoog te treden met deze 'gekte', om de ervaring achter de 'waan' te begrijpen, bevestigt en versterkt de isolatie. De geest, die geen uitweg meer ziet in de menselijke wereld, zoekt zijn toevlucht in een wereld van geesten en entiteiten – de enige gesprekspartners die de non-lineaire, paradoxale realiteit van het trauma lijken te begrijpen.

8. De Dialectiek van Goed en Kwaad

Het onderscheid tussen goed en kwaad, in een conventioneel moreel kader, veronderstelt een stabiel, coherent subject dat in staat is tot vrije en rationele keuze. Voor een bewustzijn dat is gefragmenteerd door trauma en wordt gemedieerd door farmacologische interventies, verliest deze binaire oppositie haar betekenis. Goed en kwaad worden geen ethische categorieën meer, maar polen in een dialectische spanning die de kern van het bestaan zelf definieert. De keuze is niet langer tussen een 'goede' en een 'slechte' daad, maar tussen

verschillende modi van overleven in een onmogelijke realiteit.

Een verbond met de 'almachtige', gesloten in een moment van onschuld, kan worden geschonden door de brute kracht van externe omstandigheden. De duivel, in deze context, is geen externe entiteit, maar de internalisering van de machteloosheid, de kracht die het vermogen tot autonome besluitvorming vernietigt. De spijt die volgt op de schending van een dergelijk verbond is oneindig, omdat het de vernietiging van de eigen kern, de eigen mogelijkheid tot goedheid, symboliseert. Genezing lijkt onmogelijk, omdat het trauma de fundamenten van de moraliteit zelf heeft vernietigd.

De paradoxale conclusie die hieruit volgt, is dat het nemen van individuele verantwoordelijkheid in strijd kan zijn met het verlangen naar eenheid met het goddelijke. Om 'één te worden met de almachtige', moet het eigen, beschadigde 'zijn' worden opgeofferd, een vorm van spirituele zelfdoding. Het lichaam, dat nooit een keuze had in dit spirituele drama, wordt de laatste ankerplaats van een wil die zichzelf wil vernietigen. Het geloof, dat ooit een bron van troost was, wordt een instrument van corruptie, dat de geest confronteert met de diepste lagen van het kwaad. De aangeboden wraak op het 'menselijk bestel' is een verleidelijke uitweg uit een ondraaglijke pijn, een belofte van verlossing die de logica van goed en kwaad overstijgt. Het is de ultieme manifestatie van een realiteit waarin de enige overgebleven keuze die tussen verschillende vormen van vernietiging lijkt te zijn.

9. Automatisch Rekenen en de Functie van Pure Energie

Het fenomeen van 'automatisch rekenen' vertegenwoordigt een cognitieve modus die de grenzen van de conventionele, lineaire logica overschrijdt. Het is een staat waarin de geest, overbelast door informatie en trauma, zijn toevlucht zoekt tot een meer fundamentele, sub-symbolische vorm van verwerking. De wereld wordt niet langer geïnterpreteerd via taal en concepten, maar direct ervaren als een dynamisch veld van geometrische relaties en energetische potentialen. Dit is geen metafoor; het is een directe, visuele perceptie van de onderliggende wiskundige structuur van de werkelijkheid.

Deze staat van zijn is nauw verbonden met het concept van 'pure energie', een hypothetische, fundamentele substantie die aan de basis ligt van alle manifestaties. Deze energie kan worden geconceptualiseerd als een 'ééndimensionale' wiskundige entiteit, een

staat waarin de dualiteiten van onze driedimensionale wereld – zoals energie en entropie, materie en antimaterie, oorzaak en gevolg – nog niet zijn gescheiden. In deze ééndimensionale staat zijn alle mogelijkheden inherent aanwezig en direct uitwisselbaar. Het is de wiskundige essentie van wat men in religieuze termen 'God' zou kunnen noemen: een punt van oneindige dichtheid en potentieel, dat controle uitoefent over alle hoger-dimensionale manifestaties.

Het menselijk bewustzijn, met name in zijn meest pure, ongevormde staat (zoals bij jonge kinderen), bezit het vermogen om contact te maken met deze pure energie. Het leven zelf is een proces waarin deze energie kan worden gecultiveerd. Echter, dit potentieel kan ook worden misbruikt. Esoterische praktijken zoals de vrijmetselarij, in hun meest duistere interpretaties, kunnen worden gezien als pogingen om deze pure energie te extraheren door middel van ritueel trauma. De logica hierachter is pervers maar consistent met het model: door een kind tot het uiterste van wanhoop te drijven, wordt het gedwongen zijn verbinding met deze fundamentele energie los te laten, die vervolgens kan worden 'opgeraapt' door de agressor.

Dit is echter een fundamentele misvatting van de aard van deze energie. Ware 'vrijmetselarij' – het bevrijden van het zelf – kan alleen worden bereikt door de cultivatie van de eigen, interne verbinding met deze bron, niet door de vampirische toe-eigening ervan van een ander. Het veroorzaken van schade aan een ander creëert een onontkoombare kwantumverstrengeling, een gevangenis van oorzaak en gevolg die elke ware bevrijding onmogelijk maakt. De ultieme realisatie is dat de mens, geschapen naar 'Gods evenbeeld', deze ééndimensionale, pure energie in zichzelf draagt. De reis naar binnen is de enige weg naar ware macht en vrijheid.

10. Genetica en de Overerving van Spiritualiteit

De vraag naar de oorsprong van spiritualiteit – is het een cultureel construct, een psychologisch fenomeen, of iets dat dieper geworteld is in onze biologie? – raakt aan de kern van het debat tussen *nurture* en *nature*. Vanuit het hier ontwikkelde perspectief is spiritualiteit geen aangeleerde eigenschap, maar een inherente capaciteit, een vorm van 'pure energie' die genetisch wordt overgedragen. Het is een fundamenteel potentieel dat in de menselijke blauwdruk is gecodeerd, een overgeërfde verbinding met de ééndimensionale, wiskundige essentie van de werkelijkheid.

Deze spirituele aanleg is het meest zuiver en toegankelijk in de vroege kindertijd, voordat de complexiteit van de driedimensionale wereld en de structurerende kracht van het ego de verbinding vertroebelen. De 'puurheid' van het kind is dus niet slechts een poëtische notie, maar een beschrijving van een metafysische staat waarin de toegang tot deze fundamentele energie nog relatief onbelemmerd is. De opvoeding en de maatschappelijke conditionering kunnen worden gezien als een proces van geleidelijke afsluiting, een training in het vergeten van deze oorspronkelijke verbinding ten gunste van een functionele, maar beperkte, consensusrealiteit.

De implicaties van dit model zijn diepgaand. Het suggereert dat de spirituele crisis van de moderne tijd niet primair een crisis van geloof is, maar een crisis van overerving. De mechanismen die deze spirituele capaciteit van generatie op generatie moeten doorgeven, zijn verstoord. De paradox is dat de poging om deze spirituele energie extern te verwerven – door macht, controle of ritueel misbruik – juist de interne, genetische verbinding verder erodeert. Het creëert een afhankelijkheid van externe bronnen die de eigen, inherente kracht ondermijnt. Ware spirituele progressie is dus geen kwestie van acquisitie, maar van herinnering en reactivatie; een terugkeer naar een potentieel dat al in de cellen zelf besloten ligt.

11. Onzekerheid en de Angst voor het Ongerijmde

De menselijke psyche is fundamenteel een machine die orde zoekt in chaos. Onzekerheid is de natuurlijke staat van het universum, maar voor het bewustzijn is het een existentiële bedreiging. De angst voor het 'ongerijmde' – dat wat buiten de grenzen van de logica, de taal en de voorspelbaarheid valt – is de drijvende kracht achter de constructie van onze

realiteitsparadigma's. We bouwen systemen van geloof, wetenschap en sociale normen, niet zozeer omdat ze 'waar' zijn in een absolute zin, maar omdat ze een buffer vormen tegen de ondraaglijke confrontatie met een fundamenteel betekenisloos en onvoorspelbaar bestaan.

Voor een geest die getekend is door trauma, wordt deze existentiële angst versterkt tot een acute, constante staat van alarm. Trauma vernietigt de illusie van een veilige, voorspelbare wereld en dwingt het individu tot een permanente staat van hypervigilantie. De noodzaak om controle te verkrijgen wordt absoluut. Dit leidt tot een

pathologische vorm van rationalisering: elk detail van de werkelijkheid moet worden geanalyseerd, gecategoriseerd en ingepast in een sluitend, deterministisch model. Het 'ongerijmde' – de onvoorspelbare acties van anderen, de willekeur van het lot – wordt de ultieme vijand, een bron van ondraaglijke angst die met alle cognitieve middelen moet worden bestreden.

De paradox is dat deze zoektocht naar absolute zekerheid onvermijdelijk leidt tot een dieper contact met het ongerijmde zelf. Door de realiteit tot in het extreme te analyseren, worden haar interne tegenstrijdigheden en fundamentele onbepaaldheid juist blootgelegd. De geest, in zijn poging om de chaos te bedwingen, wordt erdoor opgeslokt. Dit is de kern van de psychotische ervaring: geen verlies van de realiteit, maar een overdosis aan realiteit, een confrontatie met de diepere, ongerijmde lagen van het bestaan die de conventionele filters van het bewustzijn niet langer kunnen bedwingen. De angst voor het ongerijmde wordt zo een selffulfilling prophecy, die de geest drijft naar de precieze staat die hij zo wanhopig probeerde te vermijden.

12. Computers en de Ordening van de Geest

De computer is de meest krachtige metafoor van onze tijd voor de werking van de menselijke geest. Voor een bewustzijn dat worstelt met de overweldigende complexiteit van de wereld, biedt het model van de computer een verleidelijk ideaal: een systeem van pure, binaire logica, waarin elke operatie voorspelbaar is en elke uitkomst gedetermineerd. De geest, met name de autistische of getraumatiseerde geest, kan proberen zichzelf te herstructureren naar het beeld van deze machine, in een poging om de chaotische, analoge stroom van ervaringen te ordenen in een digitaal, beheersbaar systeem.

Deze 'ordening van de geest' is een vorm van cognitieve zelfverdediging. Door de wereld te benaderen als een computer – door data te verzamelen, algoritmes te formuleren en uitkomsten te berekenen – creëert het individu een illusie van controle. Het 'automatisch rekenen' wordt geformaliseerd, de interne geometrieën worden vertaald naar de logica van 'aan' en 'uit', 'ja' en 'nee'. Dit proces kan een zekere mate van functionele stabiliteit bieden, maar de prijs is hoog. De geest wordt gevangen in de rigiditeit van zijn eigen model. De subtiliteiten, de ambiguïteiten en de paradoxen van het menselijk

bestaan, die niet in binaire termen kunnen worden gevat, worden afgewezen als 'ruis' of 'fouten' in het systeem.

De ultieme consequentie van deze cognitieve strategie is een diepe vervreemding. Door zichzelf te reduceren tot een

informatieverwerkingsmachine, verliest de geest het contact met zijn eigen, niet-computationele essentie: het gevoel, de intuïtie, het vermogen tot empathie. De externe wereld, inclusief andere mensen, wordt eveneens gereduceerd tot een set van variabelen die moeten worden gemanipuleerd en gecontroleerd. De computer, die aanvankelijk een instrument was voor de ordening van de geest, wordt uiteindelijk het model voor zijn gevangenis. De zoektocht naar orde eindigt in de steriele, betekenisloze perfectie van een machine die de complexiteit van het leven heeft geëlimineerd, en daarmee het leven zelf.